

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 608. Bonifacii Pap. IV. Annus 2. Phocæ Imp. Annus 6.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

liquum est, tanquam gubernator Ecclesia & populi pastor Deo totu virum a solis simplices, et ignoscit populo, & pro misericordia sua hoc omnia moderatur.

Hic auditu beatissimi Patriarcha magno timore mortali que correptus, cum lacrymis cepit rogare sanctum virum, ut Deum obsecraret, quo animam suam tolleret, antequam ab illi calamitatibus opprimeretur. Cumq; vellet S. Theodoros in patriam redire, quoniam quietis & silentii sui tempus advenabat, illi non permisit beatissimus Patriarcha. Invenerat enim rumor civitatem suam ita multo post absorptum iri. Quamobrem voluit, ut apud se huiusmodi traduceret. Namq; dicebat, se precibus eius apud Deum pro populo indigere, ut saltem mala differat, quo comminatur. Cum autem vir sanctum locum proprium ad habitandum postularer, iussit, ut in S. Stephani mansione, qua Romanorum dicitur habitaret. Natali igitur die Saluatoris nostri Dei ille sese inclusit, ut quietem & abstinentiam solam observaret. haecenus de rebus gestis annu huius, que autem sequuntur, sequenti potius contigisse noscuntur, nosque tuo loco narraturi sumus.

XI.

Quod ad prodigium spectat & Theodoro generatum tantum Patriarcha petenti explicatum, ne timentissimum pro dio testore concureret: euentu ipsa, que paucos post annos contigerunt, quot quantaque mala portendit, declaravit. Etenim praeter immanes Chiltianorum caedes & grassantibus Persis ubique in Oriente parratas, sancta civitas Hierosolyma ab eisdem capta est, & sanctissima Cruce spoliata, que ab ipsis in Persidem translata fuit. His accessit novorum haereticorum post annos in em paucos ab inferis portis eruptio: fuerunt hi Mopthelictae, qui vniuersae Ecclesiae Orientali gravissima damna dederunt. Sed & quod his omnibus sanctius acerbiusque videri potest, hoc pariter saeculo ex Nestorianis, Arianis, Iudaeisque conflatum est immane illud monstrum, quod vniuersam penit sibi orbem subegit, atq; in dies magis magisque maioribus accessibus armorum potentia lauit: aduersus Cruces bella gerens. Hoc enim fuisse videtur, quod dicebat sanctus, Aduersarii aduentum appropinquare, nepe nefandissimum Mahometem sectae Mahometanorum principem, que (ut suo loco dicturi sumus) hoc deploratissimo saeculo paucos post annos sumptis exordium tanto ante significata portento. Hic rursus memini oportet etiam S. Gregorii Papae ad Maximum Salonitanum Episcopum epistolae 4, qua item est de his proditum vaticinium, quo tanta mala obuentura praedixit, ut beati ad posteris dicendi essent maiores, innumeris licet calamitatibus pressis, quod ea ex hac verba sublati non viderint. sed repetenda hic sunt eius verba propheticè dicta: Nolite, inquit, de talibus omnino contristari, quia qui post nos vixerint, deteriora tempora videbunt, ita ut comparatione sui temporis, felices nos asistent dies habuisse. licet fame, bellis afflidis, & peste fient ea tempora funestissima, sed florentissima videri poterunt cum posterionibus comparata.

a Gra. lib. 8. cap. 36. Ind. 9.

I E S V C H R I S T I A N N V S 608.

BONIFACII PAP. IV. PHOCÆ IMP. Annus 1. Annus 6.

a I. b Miscell. lib. 17. Cap. 17. An. nalis Phoc. ca.

ANNVS qui sequitur octavo post sexcentissimum Indictionis vndeclimae, multis itidem malis calamitosus plane Orientalibus exitit & infelicitissimus. Annales siquidem habent b, factam esse mortalitatem, atque penuriam omniseri, insuper effusum rursus sanguinem nobilium civium, & Pestiferam grassationem Chalcedonem vsque, deuictu Romano exercitu. Haec omnia sexto Phocae anno contigisse narratur ex Theophane in Annalibus. Si quidem Phocas postquam Mauritium cognationem e medio sustulit, Commentiolam Thraciae Praetorem & multos alios necavit: quorum omnium peritias eius gener Pisticus, qui anno superiori in discedem adductus fuit, aduersus eum coniurationem moliri cepit. de

co enim haec Theophane in istdem Annalibus: anno Imperij Phocae sexto Pisticus inveni non sustulit tam insula homicidia, quam cetera mala, qua a Phoca patrabatur, scripsit ad Heraclium Patricium & Praetorem Africae, quo Heraclium suum suum & Nicetam filium Gregoria Patrij Sulpatorum suum mittere, quatenus contra Phocam tyrannum venirent. Audiat enim cum rebellionem molitari in Africa: unde nec nauiga hoc anno Constantinopolim conuenierunt. At que hoc anno teatam cepta fuisse, sequenti sunt executioni mandata. dicemus de his suo loco.

Quod vero ad bellicas acceptas clades pertinet, haec apud eisdem Annales scripta leguntur: Praetor Persiae cum Cardarige Duce egressi cepimus Armeniae & Cappadociae, pugnantique Romanorum veterum militum sperant, Galatiam & Paphlagoniam, & venerunt vsq; Chalcedonem sine paritate de populante omnem atatem. Et hi quidem fortis portam Romanorum ramidem inferabant: Phocas vero hu pueri intersequantur, occidit: atque captivum, haecibi.

Quo pariter anno Thomas Constantinopolitanus Episcopus, ubi sedisset annos duos & menses septem, sceddum Nicephori Chronicon, ex hac vita (quod valde cepit & precibus impetravit) libens volensque discessit. Rem gestam Eleafius Theodosii Sicoete discipulus factum temporum retum scriptor, his verbis ita recellit:

Quo tempore, inquit, contigit ut sanctissimus Patriarcha in morbum incideret. Itaque nuntium misit ad beatum Theodorum, rogans eum, ut Deum precaretur, ut sibi daret vitam. At Christi seruis respondit, quatenus isse, ut sanctus olim Apollonius Thasos, dissolui & esse cum Christo caperet, tamen cum magis esset miserum, ut pro populo salute in corpore maneret, prorsus non potuit vitam & salutem largiri. Sed nuntium rursus ad Deum suum misit Patriarcha. Per Dominum, inquit, obsecro te, pater, si digne me, et pro vniuersa & fraternitate nos beneuolentia, Deum obsecres, ut depositum, quatenus suum recipiat & corpore meo, neque ad imminentibus periculo liberet: neque enim scilicet possum, quia tu praenunciasti. Tunc Dei seruis flexis genibus, & suis pro se precibus, nuntiavit ei per Epiphanius ministrum, se quidem vitam pro salute omnium exceptasse: verum quoniam iam opere flagitasse pro se precibus fundi, ut dissolueretur & esse cum Christo, usque usque temperasse, & Deum illi qua caperet concessurum, & petentium eisdem die implerem iri. Quamobrem si visus, inquit, ut viderem ad flatum ad salutem: sui minus, non tamen vniuersum apud Christum Dominum conspiciemus. Nec audite beatissimus Patriarcha genibus esse gaudium magno, & Deum laudans monuit seruum cum, nec tamen, neque a quatuor & alijmante sua discederet instaurato: carnis omnium se esse promisso eius, quod se vniuersum apud Christum esse conspicietur. Hoc & Imperator cum intellexisset, sanctissimum Patriarcham inuisit. Qui cum omnibus benedixisset, aue horum vniuersam cum praesentibus atque constantia admirabili ad Domum migravit. Huius obitu cum seruis Dei familiaris auerteret, quod tam amicum atque beneuolum Patriarcham amiserat: Nolite, inquit, vir sanctus, modice fidei homines & postquam, dolere & conuerti: qui enim futurus est Patriarcha, non necesse nos diligit.

Quod & factum est. Sergius enim qui creatus est patriarcha, non ipse ad Deum seruum, nec permisit ut prius a quoquoque certis fieret, sed de improbitate cum phaliois canente offensa, & ad pulchrum profectus, rogant illum, ut pro se Dominum precaretur, quo tantum usque gratia dignus esset Episcopatu & Apollonia sede, ex voluntate eius populam in pace regeret & gubernaret: se enim uolentem esse & imperitorem, quam ut sine se capere & regere Deo praesidio id prestare posset. At Dei seruis precibus suis, vniuersum amplexus: idcirco, inquit, tibi inueniam tantum Deo omni impetrat, ut maiore virtute viribusque sustinens calamitates & inobedientes, id quod praestitit tui sui prestare non posse videatur. Confirma igitur te, & robustus si, atque viriliter agi: Deum confusus: spero administrationis tuam & ditionem & praesentiam fore. Ex eo tempore maiore vires suscipiens Patriarcha non minueret administrando recte se gestu, & maiore quam praesentibus beneuolentia virum sanctum esse profectus. Haec de Sergio auctor.

Potro Sergius inuit Sani d, qui ipso exordio coetam Samuele magnam speciem dedit optime adimistrandi regni, cum esset humilis in oculis suis, neque recte obuia

Scriptura

Scriptura
vitiuibus
pod omne
non conicit
doctum
die, que d
Segeo d
per prop
operiens cu
emolem
Theodoro
interlig
min consp
nos & prest
bat vita Ser
ammonis ip
Et cam
nomina ap
tuy auate
inferentia
dem plurim
Lumen
Taym
philo
Te dop
Eam cauim
Ma: Pa
P: hato
P: hato
P: hato
loco d
Hate
Tary
Atrudo
Lugo
Siny
P: hato
Nato
Cra d
O: p
dispid
Mura
P: hato
Et P
Christo
finitus laude
ratielliga,
finationis.
Verum locu
in eadem qua
quam petitis
genio peritiss
puz & dux fact
infinita plura
Sed que su
Aucti Cothant
inquit Eleuati
undignitate con
angustior. Qu
dignitatem se
tunc pater sancti
opponere se Lou
dare scriptura
dat: Legimus en
et h: Per dno mon
inducta esse, eos
liberes se conferre
te delictis & ar
molus cum Imper
Quod vero eu
post hanc edicti
grem Eleuati
Cum autem
et correbat, ut he
natus a domo

Scopula esset vir melior illo in lisa... ex vitia hactenus... magnam de se apud omnes... Theodotus... Sergio... Ezechiel...

Tu mihi patris... Te deprimis... Tu mihi patris... Tu mihi patris... Tu mihi patris...

Verum sicut... Sed qui sunt... Theodotus... Theodotus... Theodotus... Theodotus...

Et peccatus enim... Imperavit... Et statim... Et statim... Et statim...

Demetrius vero... Demetrius vero... Demetrius vero... Demetrius vero... Demetrius vero...

Hoc eodem anno... Hoc eodem anno... Hoc eodem anno... Hoc eodem anno... Hoc eodem anno...

IRARD S. THEODO... RIA PI... CTORIB... FIGIATA.

VIII. DOMITIUS PATRICI... US QVA... S. THEO... DORO OR... TINET.

IX. EULOGI... S. A... LEX... TUS AT... SCRIPTA.

Sophron. prat. sicut. cap. 148.

in occurrat eius. Salutantesq; se inuicem oratione facta resederunt. Tunc vero dominus & eximius Leo deicit sancto Eulogio: cui quare hoc venerim ad vos: respondit ille: Non. At ipse, Peri, ut vobis gratias agerem, quia rite & magnifice propehela mea respondisti, quam scriptam misi ad fratrem meum Constanti inopulatum Patruarcham scilicet quidem & sententiam vocam aperientem, hereticorum autem ora obstruentem. Scito autem, frater, quia non mihi tantum vestrum diuinum laborem studiumque contulisti, sed etiam supremo culmini Apostolorum Petro, & ipsi pro omnibus, que antequam predicatur, veritati, quia est Christus Deus noster. Ista vero non fecit, sed in te que conspicies, trina apparitione firmatus, inarrati sancto Pape Eulogio. Qui cum audisset, laudatissimus tui, extendensque in caelum manus suas Deo gratias retulit, dicens: Gratias tibi ago dominante Christo Deo noster, quia cum indignus sim, veritatis inopulatum me facere dignatus es, & per orationes seruorum tuorum Petri ac Leonis paruum & modicum alacritatem nostram, tanquam alio vidua minata, summa & inoffensibili benignitate suscipere dignatus es. haec tenus de Eulogio, qui inter sanctos receptus annuierat, die in Ecclesia celebratur Idibus Septembris. Successit vero in locum eius Theodoros Scribonius.

¶ XI.

¶ a Sigis. in Chron. hoc anno. b Ann. lib. 1. c. 90. DE S. VICTORIS MARTYRIS INVENTIO. NE.

Rea autem Occidentalis Ecclesie his temporibus subobscure, in Gallia tantum inuentione corporis S. Victoris a martyris luce conuolat, de quo haec miranda habet Aimonius beatus vero Eucherius Pontifex: Martirensis corpus sancti Victoris, qui Salutori vna cum sancto Veso passus fuerat, hoc modo inuenit. Quondam nocte in sua ciuitate quiescentem reuelatio diuina per visum admonuit, ut surgens quantociens ad Ecclesiam, quam Sedebat quondam Burgundionum Regina sibi subter Genabensibus construxit, irret. ibi in medio basilice designat locum, quo corpus sanctum esset inuatum: Cuiusque Episcopi Genabensium se ipsum adisset videret, assumptis sanctis Rustico & Patricio Antistitibus biduano per aduicium, nocte sequenti loci, quo gloriosi martyris quiescebat membra, luce caelesti apparuit. Tunc hi tres domini sacerdotes, elenato, quo tegebantur lapide, inuenerunt sanctum in arca argentea sacrosanctis facies septemplexiter, quam cuiuslibet videntium diuino irradiata splendebat fulgore. Huius tam egregii martyris inuentionis inter fuit Theodoros princeps, qui loco illi maximam portionem sacerdotii Vuarimachari contulit, quia ille prae fatis summo elemosini delegauerat etrogandam. Ad ipsaliborum denique beatissimi Victoris, Christi potentia multa eximie miraculorum ostendit signa. haec de Victoris martyris inuentione, de quo consule, quae in Notis ad Romanum Martyrologium ediximus. Haec autem in detestationem recentiorum hagiomachorum dicta sunt, qui sciant testes esse in caelo martyres eorum pietatis, atque eosdem vindices assecuratos.

¶ c Not. in Rom. Martyrol. die 30. Sept.

¶ d Misstel. 16. 17. hoc anno 7. Phoca. BONIFACII COMITIS ORIENTIS.

¶ e Exstat apud Sar. tom. 2. die 12. April.

IESU CHRISTI ANNVS 609.

BONIFACII PAP. IV. PHOCA IMP. ANNUS 14.

CHRISTI Redemptoris annus sexcentisimus nonus daodecime Indictionis, calamitatibus in dies maioribus auctus voluitur, quo omnia vbi que cedibus flagrant: de quibus antequam agamus, de Bonoso hoc anno, ut habent Annales d. creati Comite Orientis aliqua dicenda erunt. Phocas siquidem ingenio ferocis aequalis sibi homines tunculentos ad Rempublicam administrandam deligebat, quos praesertim vidisset nobilibus sanguine tunculentos: ex quorum numero delectus ab eo fuit Bonosus, auctusque Comitatus Orientali, quae maxima omnium conseruit esse praefectura. Cui tamen ea reliqua fuit religio, ut in prouinciam proficiscens, voluerit B. Theodori, de quo nos plura superius, precibus communiti. Que autem inter vtrumque transacta fuerint, ex Eleatio, qui inter fuit, dignam Annalibus recentissimas historiam: aut enim et Bonosus homo inuicissimus, cum in Orientis partes Proconsulatus, & ad monasterium appropinquaret, aulica viri diuini fama, inuicem ad eum misit, rogans, ut ad oratorium

sancti Gemelli veniret, quoniam illi ipse Deum adertatus, eorum viri sancti benedictionem accipere, cum non possit ad monasterium accedere, quia sustinetur perclusis. Ad eum igitur venit & Theodoros, cuius pro illo precaretur, & ipse staret, iuxta curiam inclinat, pro sancto apprehensio frontis eius capilli, cum deorsum traxit, lateris subactam sumere conuenit, nec hominem sentire postulatione: huius enim (ut scriptum est) consilium est.

Nos autem, qui cum viro sancto erimus, valde reuelamus, ut Proconsul, ut erat vir firmus & crudelis, contumacia se afflicto sustinam, indignaretur. At ipse humiliter & precationem & reprobationem suscipiens, vtrum sanctum venerat, & ut inuicem deusculam peltis suis admittit, obsecramus eum, ut pro se Deum oraret, ut a dolore quodam, quo pectus eius laborabat liberaretur. Quare sanctus digitu peltarum laetiter percussit. Tunc prius, inquit, orandum est, ut interit homo corrigatur & contumacia: ille tunc curato, facile exterior liberabitur. Hoc ego quoque pro te Deum rogo. Quamobrem da te lenitatis & Deum time, ut precibus excedat. Nam si ego quidem pro te oram, tu autem putam, & virtutem negligas, inani erit mea precatio. Illo igitur clonem & reuerentiam in homines Christianos. In magistratu tuo te te ostendit & vobiscum prebeas, sed peccata tua considerans, in aliorum peccatis vindicandis suauitate, ac benignitate. Cuius, ut tu quidem scidas, languinem inuocentem. Scimus, si qui fatorem aliquem tuum appellat, reus futurus est, quanto magis punietur a Deo, quam iniquum offendere?

Haec precatus femina in animo eius tanquam in terra fecunda cum vir sanctus concessisset: ille nunquam aliquo protulit, quo viri sancti religio et alia rebus necessitatibus coeque acceptis, reprobis, ut singulis singulis fratribus distribueret. Cuius sanctitas, ut quoniam eius conspectus: Quomodo, inquit, cum sint, non potest quia inuicem, ita distribui poterant, ut singulis fratribus, qui sunt eorum, singulis acciperent: Tunc ille viri diuini vris aduertit, ut respondit. Quomodo, inquit, pro profecto sunt, ut vris sanctis, venerandis, prouocant. Mox igitur totidem alius mittant, ut omnibus fratribus, quos respicit & fecit. Si vultorum vris sole bonos, etiam peruersos, non a mansuetor reddere. Sic quippe Deos, quo vris illi vris corde Praefidis altioribus taxa radicebus inuicem aduertent, in te quantumlibet leni voluit per ipsam propitiam eo spiritu absconditis deca amittenda ad inuocandum memento. Pergit vero auctor alia digna vris sanctissimum caracula recentere, quae in videra: nos ipsius Bonofis Orientis Praefidi modo improcineta potui vestigia potius qualitar.

Qui ergo aduersus Persas Romanorum regionem instantes a Phoca Imperatore missus comes ceteris fuit, sed exortum Antio. hinc civile bellum reuocatur, ad illud compescendum conuerti precipitur. Quodnam autem & quale istud fuerit, ex Annalibus accipe, vbi haec ita tranantur: Anno Imperij Phoca septimo, Antiochiam huiusmodi iniqua commissa contra Christianos, occidunt Anastasium magnum Patriarcham Antiochia, mittentes pulchra ciuitate etiam post haec trabentes eum in plateam vris. Interficiunt autem & vris multos, & inuidentium eos. Phocas vero fuit Comes Orientis Bonosus, & Clonius Magistram militum, & vris quosdam aduersus illos, & non vris vris seclare iniquitatem vris. Quos vris vris ex eis vris multos, & quosdam vris inuidentium vris, ad vris vris vris vris. haec de vris vris vris Antiochenis. Eadem Nicephorus cum vris vris errore eum lapsum superius demostriant, dum inuicem esse putant: Sin vris Anastasium sine praedictis vris conllet illum sub Mauritio Imperatore mortuum, hinc sub Phoca esse necatum. Porto ille Anastasius, quae inique adeoque crudeliter ab iisdem Dei hostibus, qui Christum Dominum redemptorem inuicem occiderunt, vris est, inter sanctos martyres memineo potius, atque inuicem inuicem memoria in Ecclesia celebrari.

Sed quae rursus hoc anno itala parata sunt, & ex laeta luctus prouenit, ex iisdem citatis sepe Titus phocianus Annalibus accipe, vbi ista habentur: k. Phocas autem fuit Comes Orientis Bonosus, & Clonius Magistram militum, & vris quosdam aduersus illos, & non vris vris seclare iniquitatem vris. Quos vris vris ex eis vris multos, & quosdam vris inuidentium vris, ad vris vris vris vris. haec de vris vris vris Antiochenis. Eadem Nicephorus cum vris vris errore eum lapsum superius demostriant, dum inuicem esse putant: Sin vris Anastasium sine praedictis vris conllet illum sub Mauritio Imperatore mortuum, hinc sub Phoca esse necatum. Porto ille Anastasius, quae inique adeoque crudeliter ab iisdem Dei hostibus, qui Christum Dominum redemptorem inuicem occiderunt, vris est, inter sanctos martyres memineo potius, atque inuicem inuicem memoria in Ecclesia celebrari.

CHRISTI B. 610. p. 1. p. 2. p. 3. p. 4. p. 5. p. 6. p. 7. p. 8. p. 9. p. 10. p. 11. p. 12. p. 13. p. 14. p. 15. p. 16. p. 17. p. 18. p. 19. p. 20. p. 21. p. 22. p. 23. p. 24. p. 25. p. 26. p. 27. p. 28. p. 29. p. 30. p. 31. p. 32. p. 33. p. 34. p. 35. p. 36. p. 37. p. 38. p. 39. p. 40. p. 41. p. 42. p. 43. p. 44. p. 45. p. 46. p. 47. p. 48. p. 49. p. 50. p. 51. p. 52. p. 53. p. 54. p. 55. p. 56. p. 57. p. 58. p. 59. p. 60. p. 61. p. 62. p. 63. p. 64. p. 65. p. 66. p. 67. p. 68. p. 69. p. 70. p. 71. p. 72. p. 73. p. 74. p. 75. p. 76. p. 77. p. 78. p. 79. p. 80. p. 81. p. 82. p. 83. p. 84. p. 85. p. 86. p. 87. p. 88. p. 89. p. 90. p. 91. p. 92. p. 93. p. 94. p. 95. p. 96. p. 97. p. 98. p. 99. p. 100.